

Arrest

nr. 311 884 van 27 augustus 2024
in de zaak RvV X II

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat L. DENYS
Adolphe Lacomblélaan 59-61 / 5
1030 BRUSSEL

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Russische nationaliteit te zijn, op 21 december 2023 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de "*beslissing tot intrekking van verblijf zonder bevel om het grondgebied te verlaten*" van 7 december 2023 (bijlage 14*ter*).

Gezien titel I*bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking tot vaststelling van het rolrecht van 4 januari 2024 met referentienummer X

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 29 april 2024, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 3 juni 2024.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken C. DE GROOTE.

Gehoord de opmerkingen van advocaat L. DENYS, die verschijnt voor de verzoekende partij en van attaché A. BORTOLAZZI, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 7 september 2016 heeft de verzoekster, die de Russische nationaliteit heeft, zich aangeboden bij het gemeentebestuur om een aanvraag tot verblijf in te dienen in toepassing van de artikelen 10 en 12*bis*, § 1, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet).

Op 13 april 2017 neemt de gemachtigde van de bevoegde burgemeester een beslissing tot niet-inoverwegingname van deze aanvraag voor een toelating tot verblijf.

Op 22 december 2017 dient de verzoekster bij de Belgische ambassade te Moskou (Russische Federatie) een aanvraag in voor een visum lang verblijf (type D) met het oog op de gezinshereniging op grond van artikel 10 van de Vreemdelingenwet en dit in functie van haar echtgenoot, de heer T.A.M.

Op 1 oktober 2018 wordt deze visumaanvraag goedgekeurd. Op het beslissingsformulier familiale hergroepering wordt vermeld: “B11: gezinshereniging – artikel 10, §1, 4° tot 7° van de wet van 15.12.1980.”

Op 31 oktober 2018 komt de verzoekster België binnen via Brussel nationale luchthaven.

Op 6 november 2018 wordt de verzoekster door het bestuur van de stad Hasselt in het bezit gesteld van een bijlage 15.

Op 11 december 2018 wordt de verzoekster te Hasselt in het bezit gesteld van een A-kaart.

Op 7 december 2023 neemt de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris een beslissing, getiteld “*beslissing tot intrekking van verblijf zonder bevel om het grondgebied te verlaten*” (bijlage 14ter).

Het betreft de thans bestreden beslissing. Uit de motieven van de bestreden akte blijkt evenwel dat het niet om de intrekking van het verblijfsrecht gaat, maar wel om een beëindiging van het verblijfsrecht met toepassing van artikel 11, § 2, van de Vreemdelingenwet.

Ter terechtzitting vraagt de voorzitter hierover het standpunt van de verweerder. De vertegenwoordigster van de verweerder bevestigt ter terechtzitting dat de thans bestreden beslissing een beslissing tot beëindiging van het verblijfsrecht is.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) stelt dan ook vast dat de bestreden beslissing een beëindigingsbeslissing betreft. De betiteling in de akte van kennisgeving is hierbij niet doorslaggevend, nu de verweerder inhoudelijk op duidelijke wijze heeft gesteld dat “*er een einde (wordt) gesteld aan het verblijf in het Rijk*” van de verzoekster en er ook op uitdrukkelijke wijze toepassing wordt gemaakt van artikel 11, §2, eerste lid, 1°, van de Vreemdelingenwet, hetgeen de beëindiging van het verblijfsrecht betreft.

De bestreden beslissing werd aan de verzoekster ter kennis gebracht op 8 december 2023 en is als volgt gemotiveerd:

“(…)

In uitvoering van artikel 11, §2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en van artikel 26/4, §1 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen,

wordt er een einde gesteld aan het verblijf in het Rijk van:

Naam: M. (...)

Voorna(a)m(en): Z. (...)

Nationaliteit: Russische Federatie

Geboortedatum: (...).1988

Geboorteplaats: M. (...)

Identificatienummer in het Rijksregister: xxx

Verblijvende te: (...)

gemachtigd tot een verblijf op basis van artikel 10 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, om de volgende reden:

de betrokkene voldoet niet meer aan één van de voorwaarden van artikel 10 van de wet (artikel 11, §2, eerste lid, 1°).

Betrokkene voldoet meer bepaald niet meer aan de voorwaarde bepaald in artikel 10§2, derde lid betreffende toereikende, stabiele en regelmatige bestaansmiddelen zoals bepaald in §5.

Betrokkene huwde op 17.04.2015 met de heer T. A. M. (...) (RR.xxx). Betrokkene reisde naar België met een D-visum B11 op 31.10.2018, dit in functie van haar echtgenoot, de heer T. A. M. (...) (hierna de referentiepersoon). Samen kregen ze 3 gezamenlijke kinderen T. Dal. (...) (RR xxx), T. M. (...) (RR xxx) en T. Dai. (...) (xxx). Betrokkene werd op 11.12.2018 in het bezit gesteld van haar eerste A-kaart, geldig tot 27.11.2019. Deze verblijfskaart werd telkens jaarlijks verlengd tot en met 27.11.2022.

Betrokkene voldoet op basis van de voorgelegde stukken meer bepaald niet meer aan de voorwaarde bepaald in artikel 10 §2, 3de lid betreffende toereikende, stabiele en regelmatige bestaansmiddelen zoals bepaald in §5. Uit de aangebrachte documenten blijkt dat de vervoegde vreemdeling (zijnde de

referentiepersoon) niet voldoende bewijst dat hij beschikt over stabiele, regelmatige en voldoende bestaansmiddelen zoals bepaald in artikel 10 §5 van de wet van 15.12.1980 om in zijn eigen behoeften en deze van zijn familieleden te voorzien zodat hij niet ten laste zouden vallen van de openbare overheden. Deze bestaansmiddelen moeten ten minste gelijk zijn aan honderdtwintig procent van het bedrag bedoeld in artikel 14, §1, 3° van de wet van 26 mei 2002 betreffende het recht op maatschappelijke integratie.

Art. 10§5 gaat als volgt: “§ 5. De bestaansmiddelen bedoeld in § 2 moeten ten minste gelijk zijn aan honderdtwintig procent van het bedrag bedoeld in artikel 14, § 1, 3° van de wet van 26 mei 2002 betreffende het recht op maatschappelijke integratie en zoals geïndexeerd volgens artikel 15 van voormelde wet. Bij het beoordelen van deze bestaansmiddelen :

1° wordt rekening gehouden met hun aard en regelmatigheid;

2° worden de middelen verkregen uit de aanvullende bijstandsstelsels, met name het leefloon en de aanvullende gezinsbijslag, alsook de financiële maatschappelijke dienstverlening en de gezinsbijslagen niet in aanmerking genomen;

3° worden de inschakelingsuitkering en de overbruggingsuitkering niet in aanmerking genomen en wordt de werkloosheidsuitkering enkel in aanmerking genomen voor zover de vreemdeling bij wie men zich voegt, kan bewijzen dat hij actief werk zoekt.”

Op 03.11.2022 heeft onze dienst haar aanvraag tot verlenging van haar machtiging tot verblijf ontvangen. Betrokkene maakte de volgende stukken over:

- D Visum B11 BNL1 van betrokkene geldig voor de periode vanaf 20.10.2018 tot 18.04.2019 ;
- Russisch paspoort van betrokkene, geldig tot en met 27.09.2027;
- Onze instructie betreffende de verlenging van verblijfsrecht dd 21.12.2021;
- Attest OCMW verklarende dat betrokkene géén leefloon en/of financiële steun van het OCMW van Hasselt ontving dd. 14.10.2022;
- Verklaring van lidmaatschap van de mutualiteit voor de referentiepersoon en alle andere gezinsleden dd. 14.10.2022;
- Blanco bewijs van goed gedrag en zeden van betrokkene dd. 03.11.2022;
- Aanslagbiljet in de personenbelasting voor inkomsten van 2020 voor de referentiepersoon en betrokkene dd. 21.12.2021;
- Huurcontract betreffende de woonplaats van de referentiepersoon en betrokkene vanaf 01.02.2022 voor onbepaalde duur, getekend op 24.01.2022;

Op basis van deze voorgelegde stukken concludeerde onze dienst dat wij onvoldoende informatie hadden gekregen omtrent de bestaansmiddelen van de referentiepersoon. Op basis van deze voorgelegde stukken concludeerde onze dienst dat de referentiepersoon een zelfstandige activiteit uitoefent. Onze dienst vroeg extra documenten op om de inkomsten als zelfstandige te kunnen aantonen. Hierbij werden expliciet volgende documenten opgevraagd in onze instructie dd. 17.01.2023:

“Gelieve betrokkene uit te nodigen de volgende documenten voor te leggen binnen de dertig dagen na de betekening, zodat wij het dossier verder kunnen onderzoeken:

-> bewijzen van de bestaansmiddelen van de referentiepersoon (eventueel betrokkene indien ze gehuwd zijn) met betrekking tot de laatste 12 maanden. Indien de referentiepersoon loontrekkende is: loonfiches (eventueel: arbeidscontract, rekeninguittreksels, laatste aanslagbiljet,...). Indien de referentiepersoon actief is als zelfstandige: loonfiches + bewijzen van betaling van dat loon op de individuele rekening in de vorm van rekeninguittreksels, bewijs van aansluiting bij de sociale kas, bedrag van de sociale bijdragen van de voorbije vier kwartalen in de vorm van facturen, en meest recente belastingsfiche. Indien de referentiepersoon een werkloosheidsuitkering geniet: bewijs ontvangst van werkloosheidsuitkering(en) en bewijzen dat de referentiepersoon actief op zoek is naar werk (bijvoorbeeld: sollicitaties, trajectbegeleiding, beroepsgebonden opleiding, allerhande documenten inzake de voortgang van de zoektocht naar werk,...).

-> Onze dienst ontving een attest van het OCMW dat aangeeft dat betrokkene geen OCMW-steun geniet.

· Gelieve nog een attest van het OCMW dat aangeeft of de referentiepersoon al dan niet OCMW steun geniet.

-> het geregistreerde huurcontract

· Onze dienst ontving een huurcontract zonder de registratie. Gelieve de registratie van het huurcontract over te maken.”

Onze instructie dd. 17.01.2023 werd betekend door betrokkene dd. 18.01.2023.

Op 15.02.2023 ontvangt onze dienst als reactie hierop de volgende documenten:

- Attest Liantis dd. 29.04.2022: nieuwe kwartaalbijdrage: vervaldagbericht 2de kwartaal 2022. Bedrag: 780,92 euro;

- Attest Liantis dd. 28.01.2022: nieuwe kwartaalbijdrage: vervaldagbericht 1ste kwartaal 2022. Bedrag: 780,92 euro;
- Loopbaanattest van Liantis met betrekking tot de zelfstandige activiteit van de referentiepersoon dd. 25.01.2023;
- Attest van Tax-on-Web: bijkomende informatie over de berekening dd. 23.08.2022;
- Aanslagbiljet in de personenbelasting voor inkomsten van 2020 voor de referentiepersoon en betrokkene dd. 21.12.2021 (reeds overgemaakt op 03.11.2022);
- Huurcontract betreffende de woonplaats van de referentiepersoon en betrokkene vanaf 01.02.2022 voor onbepaalde duur, getekend op 24.01.2022 + registratiebewijs dd. 27.07.2022;
- Attest OCMW verklarende dat de referentiepersoon géén leefloon en/of financiële steun van het OCMW van Hasselt ontving dd. 09.02.2023;

Op basis van deze voorgelegde stukken concludeerde onze dienst dat betrokkene niet voldeed aan de hierboven gestipuleerde voorwaarde aangaande de bestaansmiddelen. Wij stelden dan ook op 13.04.2023 een hoorrecht op waarin aan betrokkene informeren dat zij, om die reden en op basis van de voorgelegde documenten, niet voldoet aan de voorwaarden voor de verlenging van haar verblijfsmachtiging en dat wij overwegen om haar verblijfsmachtiging in te trekken. De voorgelegde documenten toonden aan dat de bestaansmiddelen van de referentiepersoon immers ontoereikend waren en dat betrokkene dus niet voldeed aan de gestipuleerde voorwaarde omtrent artikel 10§5.

Onze instructie bevatte immers volgende informatie: "Artikel 10§5 bepaalt immers: De bestaansmiddelen bedoeld in §2 moeten ten minste gelijk zijn aan honderdtwintig procent van het bedrag bedoeld in artikel 14 §1, 3° van de wet van 26 mei 2002 betreffende het recht op maatschappelijke integratie en zoals geïndexeerd volgens artikel 15 van voormelde wet.

Bij het beoordelen van deze bestaansmiddelen:

- 1° wordt rekening gehouden met hun aard en regelmaat
- 2° worden de middelen verkregen uit de aanvullende bijstandsstelsels, met name het leefloon en de aanvullende kinderbijslag, alsook de financiële maatschappelijke dienstverlening en de gezinsbijlagen niet in aanmerking genomen;
- 3° worden de inschakelingsuitkering en de overbruggingsuitkering niet in aanmerking genomen en wordt de werkloosheidsuitkering enkel in aanmerking genomen voor zover de vreemdeling bij wie men zich voegt, kan bewijzen dat hij actief werk zoekt

U legde uw belastingfiche voor van uw inkomen van 2020 en uw belastingaangifte voor uw inkomen van 2021. U legde tevens de facturen voor van de sociale bijdragen van de referentiepersoon. Hieruit blijkt dat deze werden berekend op een jaarinkomen van 14658,44. Dit komt neer op een gemiddeld maandelijks inkomen van 1337,82 euro. Dit bedrag is lager dan het bedrag bedoeld in artikel 14 §1, 3° van de wet van 26 mei 2002 betreffende het recht op maatschappelijke integratie en zoals geïndexeerd volgens artikel 15 van voormelde wet. Indien de referentiepersoon de voorbije 12 maanden beschikte over een hoger maandelijks inkomen, gelieve ons hiervan de bewijsstukken over te maken, bvb onder de vorm loonfiches in combinatie met rekeninguittreksels die aantonen dat dit bedrag op zijn individuele rekening werd overgeschreven.

Indien u zelf beschikt over eigen inkomsten uit werk, gelieve ons hiervan de bewijsstukken over te maken (loonfiches,....)

Daarenboven vroegen wij bewijzen op die onze dienst moeten toelaten om de situatie van betrokkene te onderzoeken zoals gesteld in artikel 11§2 voorlaatste lid van de wet van 15.12.1980 waarin staat: "Bij beslissing om een einde te stellen aan het verblijf op basis van het eerste lid 1° tot 4° houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met de aard en de hechtheid van de gezinsband van de betrokken persoon en met de duur van zijn verblijf in het Rijk, alsmede met het bestaan van familiebanden of culturele of sociale banden met zijn land van herkomst", staat het u vrij alle documenten aan te brengen die u hiervoor nodig acht."

Deze instructie werd op 24.04.2023 betekend door betrokkene.

Op 08.05.2023 ontvangt onze dienst als reactie hierop de volgende documenten:

- Onze instructie dd. 13.04.2023, betekend op 24.04.2023;
- Fiscaal balans – Winsten: beroepskosten zelfstandigen 2023 van de referentiepersoon voor het jaar 2022;

Op 05.07.2023 ontvangt onze dienst nog bijkomende stukken als antwoord op onze instructie dd. 13.04.2023:

- Rekeninguittreksels van de persoonlijke rekening van de referentiepersoon voor de periode van 22.05.2023 tot en met 15.06.2023;

- Rekeninguittreksels van de zakelijke rekening van de referentiepersoon voor de periode van 13.04.2023 tot en met 18.04.2023;
- Fiscaal balans – Winsten: beroepskosten zelfstandigen 2023 van de referentiepersoon voor het jaar 2022 (reeds overgemaakt in de mail dd. 08.05.2023);
- Attest Liantis dd. 29.04.2022: nieuwe kwartaalbijdrage: vervaldagbericht 2de kwartaal 2022. Bedrag: 780,92 euro (reeds overgemaakt in de mail dd. 15.02.2023);
- Attest Liantis dd. 28.01.2022: nieuwe kwartaalbijdrage: vervaldagbericht 1ste kwartaal 2022. Bedrag: 780,92 euro (reeds overgemaakt in de mail dd. 15.02.2023);
- Loopbaanattest van Liantis met betrekking tot de zelfstandige activiteit van de referentiepersoon dd. 25.01.2023 (reeds overgemaakt in de mail dd. 15.02.2023);
- Attest van Tax-on-Web: bijkomende informatie over de berekening dd. 23.08.2022 (reeds overgemaakt in de mail dd. 15.02.2023);
- Aanslagbiljet in de personenbelasting voor inkomsten van 2020 voor de referentiepersoon en betrokkene dd. 21.12.2021 (reeds overgemaakt op 03.11.2022 en 15.02.2023);

De documenten in de mail dd. 05.07.2023 werden nogmaals aan onze dienst bezorgd op 24.08.2023.

Op 13.06.2023 kreeg onze dienst nog enkele documenten toegestuurd in de vorm van foto's via de advocaat van betrokkene:

- Aanslagbiljet in de personenbelasting voor de inkomsten van 2021 voor de referentiepersoon en betrokkene dd. 26.01.2023;
- Fiscaal balans – Winsten: beroepskosten zelfstandigen 2023 van de referentiepersoon voor het jaar 2022 (reeds overgemaakt in de mails dd. 08.05, 05.07 en 24.08.2023);
- Handgeschreven post-it met de vermelding: "Bewijzen storting van zakelijke rekening naar persoonlijke rekening – Loonfiches";
- Aanslagbiljet in de personenbelasting voor inkomsten van 2020 voor de referentiepersoon en betrokkene dd. 21.12.2021 (reeds overgemaakt op 03.11.2022 en 15.02, 05.07 en 24.08.2023);
- Deelcertificaat van de module NT2 – Waystage schriftelijk van betrokkene dd. 29.06.2020;
- Attest van inburgering van betrokkene dd. 02.07.2020;
- Verklaring van lidmaatschap van de mutualiteit voor de referentiepersoon en alle andere gezinsleden dd. 19.10.2021;
- Verklaring van de referentiepersoon naar de advocaat betreffende zijn financiële situatie dd. 12.06.2023.

Op 07.09.2023 kregen wij volgend document toegestuurd:

- Attest van Tax-on-Web: bijkomende informatie over de berekening dd. 26.07.2023.

Op 21.11.2023 kreeg onze dienst de laatste documenten toegestuurd, namelijk:

- Attest van Tax-on-Web: bijkomende informatie over de berekening dd. 27.07.2023;
- Fiscaal balans – Winsten: beroepskosten zelfstandigen 2023 van de referentiepersoon voor het jaar 2022 (reeds overgemaakt in de mails dd. 08.05, 05.07 en 24.08 en 13.06.2023);
- Fiscaal balans – Winsten: beroepskosten zelfstandigen 2024 van de referentiepersoon voor het jaar 2023.

Tot op heden heeft onze dienst geen andere stukken ontvangen.

Op basis van de voorgelegde stukken voldoet betrokkene niet aan de voorwaarde bepaald in artikel 10§2, derde lid betreffende toereikende, stabiele en regelmatige bestaansmiddelen zoals bepaald in §5.

Uit het attest van Liantis betreffende zijn loopbaan als zelfstandige kunnen we opmaken dat de referentiepersoon een zelfstandige activiteit uitoefent sinds 01.07.2011. Betrokkene legt de te betalen bedragen voor van de sociale bijdrage van de referentiepersoon. Voor het eerste en tweede kwartaal van 2022 bedraagt de te betalen sociale bijdrage amper 780,92 euro. Dit zijn telkens minima van kwartaalbetalingen als zelfstandige met indexering. Dit is het forfait dat betaald wordt door startende zelfstandigen en kan dus niet dienen als bewijs van effectieve inkomsten. Bijgevolg nemen wij dit niet in aanmerking.

Daarnaast maakt betrokkene ook nog de personenbelasting van referentiepersoon met de inkomsten voor de jaren 2020 en 2021, alsook attesten van Tax-on-Web én attesten omtrent het fiscaal balans dat de winsten moeten weergeven voor de jaren 2022 en 2023. Onze dienst kan niet ontkennen dat deze zelfstandige activiteit een goed draaiende zaak is. Volgens het fiscaal balans van het jaar 2022 zou deze zelfstandige activiteit een winst gemaakt van 23.451,06 euro netto én volgens het fiscaal balans van het jaar 2023 een winst werd gemaakt van 32.115,09 euro netto. Echter kunnen wij dit niet in aanmerking nemen aangezien betrokkene ons niet overmaakt welke bedragen van de zakelijke rekening naar de persoonlijke rekening van de referentiepersoon worden overgemaakt om te voorzien in de levensbehoeften van referentiepersoon en zijn gezinsleden. Uit deze informatie kunnen wij dus niet opmaken of de referentiepersoon via deze

zelfstandige activiteit aan de gestipuleerde voorwaarde met betrekking tot de bestaansmiddelen volgens artikel 10§5 voldeed.

Bijkomend kunnen we het voorgelegde aanslagbiljet niet in aanmerking nemen om na te kijken of de referentiepersoon over de nodige bestaansmiddelen beschikt, aangezien het gaat over de inkomsten van 2020 en 2021. Dit zijn inkomsten van meer dan twee jaar geleden en zeggen niets over de huidige bestaansmiddelen van de referentiepersoon.

Daarnaast werd in onze instructie dd. 13.04.2023 duidelijk de vraag gesteld dat, als betrokkene een eigen inkomen heeft, ze deze ook mag voorleggen. Uit de gegevens van de ingevulde personenbelasting voor de inkomsten van 2021 blijkt dat betrokkene ook een zelfstandige activiteit uitoefent als meewerkende echtgenoot. Hiervan heeft betrokkene ons niet op de hoogte gebracht of zij al dan niet inkomsten heeft uit een eigen activiteit als zelfstandige of als loontrekkende. Hier kunnen we dus ook geen rekening mee houden.

Betrokkene legt onvoldoende bewijsstukken voor dat de referentiepersoon beschikt over voldoende bestaansmiddelen waardoor wij als dienst niet kunnen vaststellen dat de referentiepersoon kan instaan voor het levensonderhoud van zichzelf en van dat van zijn vrouw en minderjarige kinderen. Er worden geen loonfiches voorgelegd van de referentiepersoon. Onze dienst heeft enkel rekeninguittreksels van de persoonlijke rekening van de referentiepersoon gekregen voor de periode van 22.05.2023 tot en met 15.06.2023. Uit deze uittreksels is gebleken dat er geen enkele storting van zijn zakelijke naar zijn persoonlijke rekening werd gestort betreffende een loon. Echter kan je wel zien dat de referentiepersoon een bedrag van 2500 naar de persoonlijke rekening stuurt van betrokkene. Echter kunnen we dit ook niet aannemen aangezien de referentiepersoon hiermee niet kan aantonen dat hij zelf over voldoende bestaansmiddelen beschikt om te zorgen voor de behoeften van zichzelf en zijn gezinsleden.

Daarnaast heeft betrokkene ook de rekeninguittreksels van de zakelijke rekening van de referentiepersoon voor de periode van 13.04.2023 tot en met 18.04.2023 overgemaakt. Er werd op 17.04.2023 een bedrag gestort van 6.348,00 euro. Echter verschaft betrokkene onze dienst enkel maar rekeninguittreksels van 6 dagen en weten wij dus ook niet welke andere inkomsten er werden gestort op de zakelijke rekening van de referentiepersoon voor de periode voor 13.04.2023 én na 19.04.2023. Onze dienst heeft dus geen totaal beeld gekregen van mogelijke inkomsten. Daarnaast toont dit ook nog steeds niet aan welk bedrag hiervan wordt gebruikt voor de levensbehoeften van de referentiepersoon, betrokkene en hun minderjarige kinderen.

Daarnaast wordt in deze mail dd. 13.06.2023 ook het mailverkeer tussen de referentiepersoon en zijn advocaat weergegeven. Op 12.06.2023 verklaart de referentiepersoon het volgende:

“Ik was vorige jaar sinds 30/05 tot en met 31/12 op ziekenkas. Ik had mijn pees overgesneden. En daardoor kon ik niet werken. Vandaag op het gemeente geweest en ze zeggen dat mijn loon bewijzen niet voldoen en moet nog bewijzen stortingen van zakelijk rekening voor persoonlijke rekening en loonfiches. Ik heb hun geantwoord dat ik eenmanszaak heb en heb geen loonfiches en dat ik van zakelijk rekening naar persoonlijke rekening niet altijd storting doe want kan ook rechtstreeks van zakelijk rekening mijn privé dingen betalen aangezien dit een eenmanszaak is.”

In onze vorige instructies dd. 08.10.2019, 10.11.2020, 18.11.2021, 21.12.2021 én 17.01.2023 werd iedere keer benadrukt dat de bewijzen van de bestaansmiddelen van de referentiepersoon met betrekking tot de laatste 12 maanden moesten ingediend worden. In iedere instructie werd gestipuleerd dat als de referentiepersoon een zelfstandige activiteit uitoefent, hij volgende stukken moet voorleggen: loonfiches + bewijzen van betaling van loon op de individuele rekening (rekeninguittreksels) van de laatste 12 maanden, bewijs van aansluiting bij de sociale kas, bedrag van de sociale bijdrage van de voorbije vier kwartalen (facturen) en de meest recente belastingfiche.

Betrokkene is dus sinds 08.10.2019 op de hoogte welke documenten zij moet indienen om de bestaansmiddelen van de referentiepersoon aan te tonen. Betrokkene werd reeds sinds 08.10.2019 op de hoogte gebracht over welke documenten die zij moet voorleggen om te kunnen aantonen dat de referentiepersoon beschikt over voldoende bestaansmiddelen. Er kan dus niet aangehaald worden dat betrokkene niet op de hoogte was van de gestipuleerde voorwaarde betreffende voldoende bestaansmiddelen volgens artikel 10§5.

Wij concluderen daarenboven dat betrokkene zowel in het verleden als in het heden herhaaldelijk niet heeft aangetoond dat de voorwaarden gestipuleerd in art.10§2, derde lid betreffende toereikende, stabiele en regelmatige bestaansmiddelen zoals bepaald in §5, werden voldaan.

We concluderen dat op basis van de voorgelegde documenten het onmogelijk is om een juiste inschatting te maken van de inkomsten van de referentiepersoon. Een behoeftanalyse, waarvan sprake in artikel 10ter §2,

tweede lid van de wet van 15.12.1980 moet niet worden gemaakt aangezien niet werd vastgesteld dat de bestaansmiddelen ontoereikend zijn wel dat er herhaaldelijk en onvoldoende duidelijk werd gemaakt wat de inkomsten van het gezin precies waren én zijn (zie arrest RvV 123.063 d.d. 25/04/2015, met verwijzing naar arrest RvS 223.807 d.d. 11/07/2013).

Het is dus voor onze dienst dus onduidelijk wat de effectieve inkomsten van de referentiepersoon zijn om ervoor te zorgen dat hij en zijn gezinsleden niet ten laste vallen van de openbare overheden. Betrokkene legt enkel een attest voor waaruit blijkt dat de referentiepersoon geen steun heeft ontvangen van het OCMW dd. 09.02.2023, alsook dat betrokkene géén leefloon en/of financiële steun van het OCMW van Hasselt ontving dd. 14.10.2022. Of betrokkene na oktober 2022 leefloon heeft genoten, is voor onze dienst niet duidelijk aangezien ze geen vernieuwd attest heeft ingediend. Dit bewijst ook geenszins van welke (legaal bekomen) bestaansmiddelen het gezin dan wel heeft geleefd of zal leven in de toekomst.

Wij concluderen dat betrokkene niet heeft aangetoond dat de voorwaarden gestipuleerd in art.10§2, derde lid betreffende toereikende, stabiele en regelmatige bestaansmiddelen zoals bepaald in §5, werden voldaan. De machtiging tot verblijf van betrokkene kan dus overeenkomstig artikel 11, §2 eerste lid worden beëindigd.

Betrokkene kan niet verder gemachtigd worden omdat zij niet aan de uitzonderingsgrond voldoet zoals opgenomen in het tweede lid van art. 11, §2. Betrokkene verblijft nog geen 5 jaar in België na de afgifte van de eerste verblijfstitel. De afgifte van de eerste verblijfstitel dateert immers van 11.12.2018, dat is minder dan 5 jaar geleden. Een verblijf van minder dan 5 jaar wordt niet als onoverkomelijk lang beschouwd waardoor betrokkene geen aansluiting meer zou kunnen vinden of geen voeling meer zou kunnen hebben met het land waarvan zij de nationaliteit draagt. Betrokkene voldoet evenmin aan de uitzonderingsgrond zoals voorzien in het vierde lid van art.11 §2. Nergens in het dossier blijkt daarvan sprake te zijn.

Overeenkomstig het voorlaatste lid van art. 11, §2 dient ook rekening gehouden te worden met de aard en de hechtheid van de gezinsband van de betrokken persoon, met de duur van zijn verblijf in het Rijk, met het bestaan van familiebanden of culturele en sociale banden met haar land van herkomst. Daartoe werd betrokkene uitgenodigd in onze instructie van 13.04.2023.

Het feit dat betrokkene gehuwd is, ontslaat haar niet van de verplichting te voldoen aan de wettelijke voorwaarden voor haar verblijfsrecht. Zodra de referentiepersoon beschikt over regelmatige, stabiele en toereikende bestaansmiddelen, staat het betrokkene vrij om een nieuwe aanvraag gezinshereniging in te dienen. Betrokkene woont samen met de referentiepersoon en hun minderjarige kinderen T. Dal. (...) °2016, T. M. (...) °2019 en T. Dia. (...) °2021. Het feit dat betrokkene momenteel samenwoont met de referentiepersoon en haar kinderen, ontslaat haar eveneens niet van de verplichting te voldoen aan de wettelijke voorwaarden voor haar verblijfsrecht. Het feit dat de referentiepersoon en haar kinderen beschikken over een verblijfskaart in België, geeft betrokkene niet automatisch recht op verblijf op basis van gezinshereniging.

Er zijn bovendien geen aanwijzingen dat het gezin het leven niet elders kan verderzetten. In hoeverre een gebrek aan familiale, culturele of sociale banden met het land van herkomst betrokkene in de weg zou staan terug te keren naar het land van herkomst, blijkt evenmin uit het dossier. Wij gaan er bij gebrek aan stukken die het tegendeel kunnen bewijzen vanuit dat zij nog steeds haar moedertaal nog machtig moeten zijn, waardoor zij op basis daarvan zich terug zou kunnen aarden in haar land van herkomst. Indien zij dit had willen inroepen, had zij dit moeten toelichten, wat zij naliel te doen.

Daarnaast legt betrokkene een attest van inburgering dd. 02.07.2020 voor. Hierin wordt vermeld dat betrokkene voldoet aan de vormingsonderdelen Maatschappelijke Oriëntatie en Nederlands en het Attest van Inburgering heeft behaald. Een cursus maatschappelijke oriëntatie en Nederlandse les volgen, toont niet aan dat ze op een bijzondere manier geïntegreerd is in België, noch dat ze grote inspanningen heeft geleverd om zich te integreren. Deze aangeleverde bewijzen inzake inburgering zijn minimale (en in sommige gevallen verplichte) inspanningen die men kan verwachten van een vreemdeling die zich hier wenst te vestigen.

Uit de bepalingen van het tweede lid van art. 8 van het EVRM blijkt dat het recht op eerbieding van het privé- en gezinsleven niet absoluut is.

Er ligt niets voor waaruit zou moeten blijken dat er sprake zou zijn van een uitzonderlijke afhankelijkheidsrelatie met betrokkene, waardoor een eventuele schending van artikel 8 EVRM dan ook niet aannemelijk wordt gemaakt. Gezien de leeftijd van haar kinderen achten wij het niet onmogelijk dat de moderne communicatiemiddelen kunnen worden gebruikt om het contact te onderhouden. Er worden geen elementen naar voor gebracht waarom dit niet mogelijk zou zijn. Onze dienst beweert niet dat betrokkene absoluut geen band kan of zou mogen hebben met haar kinderen. Er wordt ons door betrokkene gewoonweg geen doorslaggevende informatie hieromtrent meegedeeld, waardoor wij concluderen dat de aard en de

hechtheid van de gezinsband van betrokkene met haar kinderen niet in die mate haar verder kan machtigen tot verblijf.

Er zijn ook geen overtuigende elementen naar voor gebracht die getuigen dat de kinderen in een danig kwetsbare situatie zou kunnen verkeren waarbij de aanwezigheid van betrokkene en/of referentiepersoon ten allen tijde van elementair belang is, noch waaruit wij zouden kunnen concluderen dat wij betrokkene alsnog moeten machtigen tot verblijf. Moderne communicatiemiddelen kunnen betrokkene namelijk in staat stellen om tijdens een eventuele scheiding (indien zij dat wenst) in nauw contact te blijven met de referentiepersoon en haar kinderen.

Let wel: de kinderen zijn echter op geen enkele manier verplicht om België te verlaten om zijn moeder te vergezellen, dit is de verantwoordelijkheid van de ouders om deze kwestie te overwegen. Bijgevolg is het geen verplichting dat de kinderen zijn vertrouwde omgeving zou moeten verlaten. Onze dienst concludeert dat de veiligheid en het emotionele welzijn van de kinderen niet dusdanig wordt bedreigd of verstoord wanneer betrokkene zich eventueel naar het buitenland zou begeven om een nieuwe verblijfsaanvraag in te dienen via de wet voorziene procedure.

Opgelet: onze beslissing gaat echter niet gepaard met een bevel om het grondgebied te verlaten. Betrokkene is dus absoluut niet verplicht om België te verlaten. Betrokkene heeft tevens een lopende verblijfsaanvraag in functie van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980. Of betrokkene al dan niet terug kan naar zijn land van oorsprong kan zal zijn aanvraag in functie van artikel 9bis moeten uitwijzen. Onze dienst kan over deze verblijfsaanvraag geen uitspraak doen aangezien onze dienst bureau gezinshereniging hiervoor niet het bevoegde bureau is. Dit staat natuurlijk niet in de weg dat haar procedure én dus haar machtiging tot verblijf binnen gezinshereniging beëindigd mag worden.

Ook het feit dat in het administratief dossier een blanco strafregister van betrokkene zit, doet geen afbreuk aan onze vaststelling. Hetzelfde geldt voor de voorgelegde attesten van de mutualiteit van de gezinsleden en de huurovereenkomst met bijhorend registratiebewijs. Deze bevestigen enkel dat de gezinsleden zijn aangesloten bij een mutualiteit en dat er een huurovereenkomst werd afgesloten, en dat betrokkene een blanco strafregister heeft. Daarnaast doen het voorgelegde D Visum B1 en het Russisch paspoort, geldig tot 27.09.2027 van betrokkene ook geen afbreuk aan onze vaststelling. Dit geeft ons geen informatie omtrent de bestaansmiddelen (en laat staan de actieve zoektocht naar werk) van de referentiepersoon, noch geeft het blijk van een bijzondere band of integratie met België.

Wij concluderen op gebrek aan bewijs dat het tegendeel zou kunnen bewijzen dat zij het merendeel van haar jeugd en leven doormaakte in haar land van herkomst, nl. Rusland. Er werden geen stukken voorgelegd die staven waarom betrokkene op termijn niet (opnieuw) in haar land van herkomst zou kunnen verblijven om daar het leven opnieuw op te nemen. Gezien haar lange levensloop in het land van herkomst acht onze dienst het niet onmogelijk dat zij aldaar haar leven terug kan opbouwen, en/of zich daar voor een korte periode terug kan vestigen. Wij gaan er bij gebrek aan bewijzen die het tegendeel aantonen vanuit dat zij haar moedertaal nog steeds machtig moet zijn. Er worden geen elementen naar voor gebracht waarom zij niet meer zou kunnen aarden op een andere plek en/of in het land van herkomst. Indien betrokkene dit wenste in te roepen, had zij dit op actieve wijze moeten toelichten/aantonen, wat zij naliel te doen. Betrokkenes duur van verblijf in België bedraagt, zoals reeds eerder besproken, minder dan 5 jaar. Een verblijf van minder dan 5 jaar wordt niet als onoverkomelijk lang beschouwd waardoor betrokkene geen aansluiting meer zou kunnen vinden of geen voeling meer zou kunnen hebben met het land waarvan zij de nationaliteit draagt.

(...)"

2. Over de rechtspleging

2.1. Artikel 39/81, tweede lid, van de Vreemdelingenwet schrijft voor dat de verwerende partij binnen acht dagen na de kennisgeving van het beroep het administratief dossier indient waarbij ze een nota met opmerkingen kan voegen.

De verweerder werd op 10 januari 2024 in kennis gesteld van het verzoekschrift en werd verzocht om het administratief dossier en een nota met opmerkingen in te dienen.

Er werd geen nota met opmerkingen ingediend, maar wel een administratief dossier.

2.2. De verzoekster heeft de Raad, overeenkomstig artikel 39/81, vierde lid van de Vreemdelingenwet, tijdig in kennis gesteld van haar wens om geen synthesememorie neer te leggen. Dienvolgens wordt de procedure verder gezet conform artikel 39/81, eerste lid van de Vreemdelingenwet.

3. Onderzoek van het beroep

3.1. In een eerste middel voert de verzoekster de schending aan van de artikelen 11, § 2, tweede lid, en 12 van de Vreemdelingenwet.

Het eerste middel wordt als volgt onderbouwd:

“Uit artikel 12 voornoemd blijkt dat het de bedoeling van de wetgever is dat de vreemdeling die beschikt over een visum D en zich bij het gemeentebestuur aanmeldt, dadelijk in het bezit gesteld wordt van een verblijfskaart, vermits de beslissing over de toelating tot verblijf voor zijn aankomst in België werd genomen. T.g.v. de invoering van een elektronische verblijfskaart is het in de praktijk niet meer mogelijk om de vreemdeling die zich aanmeldt met een visum D onmiddellijk in het bezit te stellen van een A-kaart. Daarom ontvangt hij eerst een bijlage 15. Gelet op de door de wetgever gebruikte bewoordingen kan niet gesteld worden dat de termijn van 5 jaar bepaald in artikel 11, § 2, tweede lid voornoemd enkel zou ingaan op het ogenblik van de afgifte van de A-kaart en niet bij de afgifte van de bijlage 15, document afgegeven om de periode te overbruggen vereist voor het aanmaken van de elektronische verblijfskaart (RvV 21 maart 2011, nr. 58.146).

De periode van 5 jaar binnen dewelke het verblijf kan beëindigd worden begint bijgevolg te lopen bij de afgifte van de bijlage 15, hetzij op 6 november 2018. Verweerder kon bijgevolg op 7 december 2023 niet meer beslissen om het verblijf te beëindigen, zodat de ingeroepen wettelijke bepalingen zijn geschonden.”

3.2. Beoordeling

De Raad stelt vast dat uit het administratief dossier blijkt dat verzoekster, in functie van haar huwelijk met een in België verblijvende Russische man, in het bezit gesteld werd van een visum type D en dat zij zich op 6 november 2018 aanmeldde bij de diensten van de stad Hasselt om zich te laten inschrijven. Zij werd dezelfde dag in het bezit gesteld van een verblijfsattest (bijlage 15) dat geldig was tot 21 december 2018 en waarbij uitdrukkelijk wordt verwezen naar artikel 119 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: het Vreemdelingenbesluit).

Artikel 119 van het Vreemdelingenbesluit luidt als volgt:

“Telkens wanneer het gemeentebestuur zich in de onmogelijkheid bevindt om onmiddellijk over te gaan hetzij tot inschrijving van de vreemdeling die zich aanmeldt, hetzij tot afgifte van de verblijfs- of vestigingsvergunning of van om het even welk verblijfsdocument, dient het een document overeenkomstig het model van bijlage 15, af te geven. Dit document levert het bewijs dat de vreemdeling zich bij het gemeentebestuur heeft aangemeld en dekt voorlopig zijn verblijf; de geldigheidsduur ervan mag de vijfenveertig dagen niet overschrijden.

Deze bepaling is niet van toepassing op burgers van de Unie in het kader van titel II, hoofdstuk I.”

Op het verblijfsattest dat werd afgegeven aan de verzoekster is tevens uitdrukkelijk vermeld dat het geldt *“als bewijs van inschrijving in het vreemdelingenregister”*. Het staat dan ook vast dat de verzoekster sedert 6 november 2018 beschikt over een voorlopig verblijfsdocument waaruit de inschrijving in het vreemdelingenregister blijkt. Uit de aan de Raad ter beschikking gestelde stukken blijkt dat verweerder vervolgens, van zodra dit materieel mogelijk was, overging tot de afgifte van een elektronische A-kaart.

Daarnaast moet worden gesteld dat de wetgever heeft voorzien dat het verblijfsrecht van een vreemdeling, die op grond van artikel 10 van de Vreemdelingenwet werd toegelaten tot een verblijf, kan worden beëindigd in de gevallen voorzien in artikel 11, §2, eerste lid, van de Vreemdelingenwet.

Artikel 11, § 2, van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“§ 2. De minister of zijn gemachtigde kan beslissen dat de vreemdeling die op grond van artikel 10 toegelaten werd tot een verblijf in het Rijk in een van de volgende gevallen niet meer het recht heeft om in het Rijk te verblijven :

1° de vreemdeling voldoet niet meer aan een van de in artikel 10 bepaalde voorwaarden;

2° de vreemdeling en de vreemdeling die vervoegd werd, onderhouden niet of niet meer een werkelijk huwelijks- of gezinsleven;

3° de vreemdeling, die toegelaten werd tot een verblijf in het Rijk in de hoedanigheid van geregistreerde partner op grond van artikel 10, § 1, 4° of 5°, of de vreemdeling die vervoegd werd, is in het huwelijk getreden of heeft een wettelijk geregistreerd partnerschap met een andere persoon;

4° het staat vast dat het huwelijk, het partnerschap of de adoptie uitsluitend afgesloten werden opdat de betrokken vreemdeling het Rijk zou kunnen binnenkomen of er verblijven.

De op het punt 1°, 2° of 3° gebaseerde beslissing mag enkel getroffen worden gedurende de eerste vijf jaar na de afgifte van de verblijfstitel of, in de gevallen bedoeld in artikel 12bis, §§ 3 of 4, na de afgifte van het document dat bewijst dat de aanvraag werd ingediend.

(...)"

Overeenkomstig artikel 11, § 2, tweede lid, van de Vreemdelingenwet, bepaling waarvan de verzoekster de schending aanvoert, is de bevoegdheid om het verblijfsrecht te beëindigen van een vreemdeling die op basis van artikel 10 van de Vreemdelingenwet tot een verblijf werd toegelaten in bepaalde gevallen beperkt in de tijd. Met name kan de op het artikel 11, §2, eerste lid, punt 1°, 2° of 3° gebaseerde beslissing enkel getroffen worden gedurende de eerste vijf jaar na de afgifte van de verblijfstitel (of, in de gevallen bedoeld in artikel 12bis, §§ 3 of 4, na de afgifte van het document dat bewijst dat de aanvraag werd ingediend).

De bestreden beslissing verwijst naar artikel 11, § 2, eerste lid, 1°, van de Vreemdelingenwet als haar rechtsgrondslag. Ook de feitelijke redengeving voor het nemen van de beëindigingsbeslissing stemt overeen met een beslissing tot beëindiging van het verblijf in toepassing van artikel 11, §2, eerste lid, 1°, van de Vreemdelingenwet. De in artikel 11, §2, van de Vreemdelingenwet voorziene beperking in de tijd is *in casu* dan ook van toepassing.

In de bestreden beslissing wordt in dit verband als volgt gemotiveerd:

"Betrokkene kan niet verder gemachtigd worden omdat zij niet aan de uitzonderingsgrond voldoet zoals opgenomen in het tweede lid van art. 11, §2. Betrokkene verblijft nog geen 5 jaar in België na de afgifte van de eerste verblijfstitel. De afgifte van de eerste verblijfstitel dateert immers van 11.12.2018, dat is minder dan 5 jaar geleden."

Hieruit blijkt dat de gemachtigde meent dat de termijn van vijf jaar bedoeld in artikel 11, § 2, tweede lid, van de Vreemdelingenwet op het ogenblik dat de bestreden beslissing werd genomen (dit is 7 december 2023) nog niet verstreken was nu de *"afgifte van de eerste verblijfstitel dateert (...) van 11.12.2018"*. Uit het administratief dossier blijkt dat de verzoekster op 11 december 2018 in het bezit werd gesteld van een A-kaart.

De verzoekster citeert uit 's Raads arrest met nummer 58 146 van 21 maart 2011. Zij benadrukt dat het blijkens artikel 12 van de Vreemdelingenwet de bedoeling van de wetgever is dat de vreemdeling die beschikt over een visum type D en zich bij het gemeentebestuur aanmeldt, dadelijk in het bezit wordt gesteld van een verblijfskaart, vermits de beslissing over de toelating tot verblijf voor zijn aankomst in België werd genomen. Ten gevolge van de invoering van een elektronische verblijfskaart is het in de praktijk niet meer mogelijk om de vreemdeling die zich aanmeldt met een visum D onmiddellijk in het bezit te stellen van een A-kaart, daarom ontvangt hij eerst een bijlage 15. Gelet op de door de wetgever gebruikte bewoordingen kan volgens de verzoekster niet gesteld worden dat de termijn van vijf jaar bepaald in artikel 11, § 2, tweede lid van de Vreemdelingenwet enkel zou ingaan op het ogenblik van de afgifte van de A-kaart en niet bij de afgifte van de bijlage 15, document afgegeven om de periode te overbruggen die vereist is voor het aanmaken van de elektronische verblijfskaart.

De Raad kan het betoog van de verzoekster volledig bijtreden. Uit artikel 12 van de Vreemdelingenwet blijkt dat het de bedoeling van de wetgever was dat de vreemdeling die beschikte over een visum type D (gezinshereniging) en die zich bij het gemeentebestuur aanmeldde, dadelijk in het bezit zou gesteld worden van een bewijs van inschrijving in het vreemdelingenregister. De beslissing tot toelating tot een verblijf werd immers voor zijn aankomst in het Rijk reeds genomen (*cf. Parl.St Kamer 2005-06, nr. 2478/001, 63*). Artikel 25/3, § 2, van het Vreemdelingenbesluit bepaalt dan ook dat indien de vreemdeling die naar België komt in het bezit is van een toelating tot verblijf krachtens artikel 10 van de Vreemdelingenwet het gemeentebestuur hem in het vreemdelingenregister dient in te schrijven en hem een bewijs van inschrijving in dit register dient af te geven. Ingevolge de invoering van de elektronische verblijfskaart is het in de praktijk niet meer mogelijk om de vreemdeling die zich aanmeldt met een visum type D (gezinshereniging) onmiddellijk in het bezit te stellen van de verblijfstitel (elektronische A-kaart) waaruit blijkt dat hij tot een verblijf van beperkte duur toegelaten is. De betrokken vreemdeling wordt, zoals *in casu*, daarom in eerste instantie, overeenkomstig artikel 119 van het Vreemdelingenbesluit, in het bezit gesteld van een bijlage 15. Artikel 11, § 2, tweede lid van de Vreemdelingenwet voorziet dat de termijn van vijf jaar, waarbinnen een verblijfsrecht kan worden beëindigd, ingaat na *"de afgifte van de verblijfstitel"*. Gelet op de door de wetgever gebruikte bewoordingen kan dan ook niet gesteld worden dat voormelde termijn enkel zou ingaan op het ogenblik van de afgifte van een A-kaart en niet op het ogenblik van de afgifte van andere verblijfsdocumenten waaruit de inschrijving in het vreemdelingenregister blijkt en die werden afgegeven om de periode te overbruggen die vereist is voor het aanmaken van een elektronische verblijfskaart.

Ook uit de memorie van toelichting bij de wet waarbij voormelde termijnbepaling in de Vreemdelingenwet werd ingevoerd kan niet worden afgeleid dat enkel de afgifte van de A-kaart de in artikel 11, §2, tweede lid, van de Vreemdelingenwet bedoelde vervalt termijn doet ingaan. Een dergelijke restrictieve interpretatie zou bovendien aanleiding geven tot een ongelijke behandeling van vreemdelingen. Uit artikel 11, § 2, tweede lid van de Vreemdelingenwet blijkt immers dat de termijn waarbinnen een verblijfsrecht kan beëindigd worden ten aanzien van een vreemdeling die, op basis van artikel 10 van de Vreemdelingenwet, een aanvraag om tot een verblijf toegelaten te worden indient in België een aanvang neemt na de afgifte van een document waaruit blijkt dat een (ontvankelijke) aanvraag werd ingediend. Een vreemdeling die beschikt over een visum type D (gezinshereniging) dient evenwel geen afzonderlijke formele aanvraag meer in te dienen om te laten vaststellen dat hij tot een verblijf is toegelaten. Er werd voor zijn aankomst in het Rijk immers al vastgesteld dat hij aan de voorwaarden voldoet om tot een verblijf te worden toegelaten. Bijgevolg kan niet worden aangenomen dat de termijn waarbinnen het bestuur zou kunnen optreden indien de vreemdeling over een visum type D beschikt pas zou ingaan op het ogenblik dat de betrokken vreemdeling in het bezit gesteld wordt van een A-kaart, terwijl deze termijn ten aanzien van een vreemdeling die via de gemeentelijke diensten een dergelijke aanvraag indient, reeds zou beginnen te lopen vanaf de datum van de aanvraag tot afgifte van een A-kaart. Een dergelijke interpretatie zou de vreemdeling die ervoor opteert met een visum type D naar België af te reizen in een minder voordelige situatie plaatsen, terwijl uit de memorie van toelichting bij de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen blijkt dat dit regime nochtans de regel is en dus niet kan verondersteld worden dat de wetgever er personen wenste toe aan te zetten van deze regel af te wijken (*cf. Parl.St. Kamer 2005-06, nr. 2478/001, 64*).

Gelet op voorgaande vaststellingen moet de datum waarop de verzoekster zich bij het gemeentebestuur aanmeldde en een eerste verblijfstitel (bijlage 15) ontving, *in casu* 6 november 2018 (zie administratief dossier, bijlage 15 d.d. 6 november 2018), in aanmerking worden genomen om na te gaan of verweerder nog in de mogelijkheid was om het verblijfsrecht dat de verzoekster verwierf op basis van haar huwelijk met een in België verblijvende Russische man te beëindigen. De Raad stelt vast dat de thans bestreden beslissing pas werd genomen op 7 december 2023, dit is buiten de termijn van vijf jaar na de afgifte van de bijlage 15 op 6 november 2018. De verweerder beschikte - gelet op het bepaalde in artikel 11, §2, tweede lid, van de Vreemdelingenwet - dan ook niet langer over de bevoegdheid om een beëindigingsbeslissing te treffen.

Een schending van artikel 11, §2, tweede lid, van de Vreemdelingenwet, is aangetoond.

Het eerste middel is in de aangegeven mate gegrond. Nu de eventuele gegrondheid van de overige middelen niet tot een ruimere vernietiging kunnen leiden, dienen deze niet te worden onderzocht (*cf. RvS 18 december 1990, nr. 36.050 en RvS 24 oktober 2002, nr. 111.881*).

Hoger onder punt 2.1. werd reeds vastgesteld dat de verweerder nagelaten heeft om een nota met opmerkingen in te dienen. Ter terechtzitting erkent de vertegenwoordigster van de verweerder dat er geen nota met opmerkingen werd ingediend en stelt zij zich te gedragen naar de wijsheid van de Raad. Zodoende wordt geen concreet verweer(middel) naar voor gebracht.

4. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 7 december 2023 “*tot intrekking van verblijf zonder bevel om het grondgebied te verlaten*” (bijlage 14*ter*) wordt vernietigd.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verwerende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zevenentwintig augustus tweeduizend vierentwintig door:

C. DE GROOTE, wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

C. DE GEYTER, toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. DE GEYTER

C. DE GROOTE